

Laura Kapka

GLUMCI

Nepoznati glumče
pripremamo se svatko na svojoj
strani svijeta za ulogu života
hodaš svojom sobom ponavljajući
riječi Shakespearovog Othella
mašući rukom da dobiješ na snazi
zrcalo preko cijelog zida te gleda
osmijeh ljutnja prijevara izgubljena sreća
svakom novom riječju koju izgovaraš
postaješ on prožima te ljutnja
zbog njezine izdaje i gubitka
vlastitog smijeha
tebi još nevidljiv znak prijevare
tražiš
grabiš joj vrat otimaš njezin
posljednji dah
odlažeš scenarij
još samo da se zastor spusti
i napokon kraj
ja moram odglumiti još jedan dan
polaganim pokretima četkam kosu
da dobije sjaj
malo rumenila na lice još nagužvano
od spavanja da sakrijem strah
popravljam majicu zatežem struk
rubac i knjiga moj zaštitni znak
još samo dobro uvježbani osmijeh
moj štit od glupih pitanja
kako sam danas
zlazim van
čekam da se noć spusti za
još jedan kraj
ja Dezdemona životom kažnjena

ti ovacijama nagrađen za svoj trud
čekaš novu priliku da zablistaš i
pokupiš slavu
ja moram glumiti bez pljeska
dan po dan

OPROSTI ZA MAGLU

Ogrnuta u preveliku vestu
za blistavim sjajnim stolom
odmah ispod prozora,
igrajući igru starih dama
okrenuh Kraljicu srca
ne nisam počela razmišljati
o tebi samo sam te osjetila
s druge strane mračnih zidova
na ulici nejasna svjetlost
magla prekriva moje misli
slične otrovu
bacam kratke potajne
pogleda na cestu
dah mi se pomiješao
sa hladnoćom jesenske
noći
otiđi iz mene
nisam tražila tvoje misli
i sada ih ne želim
gutam bijes ludilo želju
ljubav tu nejasnu utjehu
potreba za tvojim mirisom
dolazi prirodno poput
povjetarca
tvoje prazne riječi nisu moje
plahte ugrijale
a nisi li ih rekao samo
za utjehu
izmislila sam sebe
po tvojoj želji
pretvorila se u igračku
u staklenom izlogu
da bi tvoje lice dječaka
imalo u što s radošću
gledati
tiho, nespremno,
putujemo svatko
u svoj pakao
magla me prekriva
ulazi kroz pukotine prozora
radujem se tami u kojoj
te nema
sakrivam oči od mjeseca
magla te napokon otjerala

SAMO SAM ŽENA

Pripijena uz tvoju požudu
robinja tvoje pohote,
posvuda si, a nisi nigdje.
tek moja mašta stvara sliku
tvoga tijela, bedara, ruku
koje miluju i dodiruju.
kroz prste kojima mi usne
dodiruješ razlijeva se ljubav
kap po kap poput tajnog
eliksira života.
Poljupcima utopljenika ušutkavaš
moje misli šaljući ih u moju utrobu.
sakrivenu od svih,
posljednji bolni krik,
a zatim tama i noć.
izbavi me umirem od čežnje,
slađe od svih osjećaja,
dok mi tijelom nemilosrdno
udara tupa žestoka bol,
tijelom koje si učinio svojim
vječnim robom.
srce zarobljeno u samoći
gladuje od nezasitne čežnje.
zna ono da više daje nego dobiva,
da nepovratno gubi sve što
sigurnošću osjeća.
suzama ispirem posljednje
ostatke svojih snova
izgubljenih poput zrna
pijeska u pustinji.
posvuda si, a nisi nigdje
ne postojiš samo u
negdje u dubini mene
kao žene
potrebite
i usamljene

VATROM SAM TE STVORILA

Smijem li se Vatrom
zvati
ta nisam oruđe Bogova
o meni ne ovisi tkanje
svemira
ipak
tinjam ognjem u srcu
sakrivenim
dimom zavaravam
sjajem osvjetljavam
tebe
da postaneš oživotvorenje
ako sam Vatra
dodirom ću vrelim
do duše ti prodrijeti
poljupcem prenijeti
u tvoje žile svemoćnu
vatrenu rijeku
od plamenih jezičaka
iz užarenih mi prstiju
stvorit ću prijesotlje
i odjenuti te u odjeću
božanstava
začarati ću te i prognati
u materiju
ako u meni otkriješ Vatru
povesti ću te ljestvama
do vrhova svijeta
probuditi ću u tebi Anđela
Vatrom ću te okupati
ali ne traži ljubav
ne mogu te voljeti
ostaviti ću te na oblacima
tek odsanjanog sna
u koji sam kriomice
prodrla
tek vlažni trag pare
na tvojim oknima
nakon buđenja
podsjetit će te
da sam bila noću
ovdje u liku Kerubina
jutrom u plameni obruč
vraćena

SJENA OD ŽELJE ISKLESANA

Želio ju je pretvoriti u kip
koji će stajati u kutu sobe
samo njemu na oku
kip nježnog lica
malo nasmješšen
sa pogledom sanjivim
kao kipar načinio bi joj
grudi od kamena
(da nikada ne zaplaće)
nije znao zbog čega
želio ju je pretvoriti u sjenu
samo njemu naklonjenu
kada zastore navuče
i upali lampu
da je ugleda u
starom naslonjaču
ubiti u njoj žensko lukavstvo
namigivanja
ulagivanja
želio je ugasiti temperamentan
bljesak u njezinim očima
ubрати onaj cvijet sa njezine
kose tik iznad ramena
Trebao je mnogo željeza
da načini kavez
zbog njezinih nemirnih usana
(njihov okus nije mu dozvolio
spavati noćima)
morao je uništiti svu odjeću
iz njezinog ormara
i onu haljinu sa bisernim gumbima
komad po komad
da ga ne podsjeća
na trenutak nestanka
Nasmijati
morao ju je nasmijati
jer bijes na njezinom licu
privlačio ga je više od ičega
želio ju je pretvoriti u prašinu
da je otpuhne sa dlana
kroz otvoreni prozor
u tamu
kada mu više ne bude trebala
a ona poput ptice leti
slobodna
nesvjesna

pogleda u čekanju ostarjelog čovjeka
iza starog trošnog prozora

MIT U MIRISU CEDRA

Pričam sa tobom o
tajnama svemira
o mitovima
pobjedama i padovima
kroz tvoje zadimljene oči koje
žive prošlost gledam bitke bez
kraja
prihvaćam sekundu koja mjenja
život iz temelja
vrhovima prstiju gledam
besramne slike tvojih priča
o razbludnim spiljama
Baltazarovim nagim
ženama
(pa poželim pasti poput
Babilona)
kako se naginju nad
njegovo tijelo

Ljube kožu glatku i
hladnu kao saten
svjesne Božjeg gnjeva
ispisanog na reljefnim
zidovima
Miris cedra izmješan
grimiznom krvlju izgubljenih
pobjednika
otvaram usta da ulovim
dah između riječi
proročanskih
spajajući davne
još žive pjesme
židovske sa svojim
sadašnjima mnogo
više umrlima
oslušujem i dalje
tražim gdje je napukla
veza između ljudi
i Bogova
ne čujem ništa
zbod šuma Eufrata
(ili je to tek Sava)
dali je to
dolazak novog kralja
vraćam u prošlost riječi
mudraca sa novim
okusom pečene gline
pod grudima

Laura Kapka